

Aleister Crowley

Kokain

K o k a i n

Aleister Crowley

„Postoji jedna srećna zemlja, daleko, daleko odavde.“

Himna.

Copyright © O.T.O.

From The International, October, 1917

I.

Od svih Gracija koje se skupljaju oko Venerina prestola, najplahovitija i najvrđavija je ona devojka koju smrtnici nazivaju Srećom. Ni jedna se toliko žudno ne goni; nijednu nije toliko teško osvojiti. Zaista, jedino su sveci i mučenici, obično neznani svojim bližnjima, učinili je svojom; a došli su do nje sagorevajući u sebi Ego-osećaj belo usijanim gvožđem meditacije, rastvaranjem sebe samih u onom božanskom okeanu Svesti čije more je bestrasno i savršeno blaženstvo.

Što se drugih tiče, do njih Sreća dolazi kao neka slučajnost; kad se najmanje traži, možda se pojavi. Traži, i nećeš naći; iskaj, i nećeš dobiti; kucaj, i neće ti se otvoriti. Sreća je uvek neki božanski udes. Ona nije nekakvo određeno svojstvo; ona predstavlja cvetanje povoljnih okolnosti. Beskorisno je mešati njene sastojke; životni eksperimenti koji su do nje doveli u prošlosti mogu stalno da se ponavljaju, i to uz beskrajnu veštinu i raznovrsnost – uzalud.

Čini se maštovitijim od bajke, da jedan takav metafizički entitet može ipak da se proizvede u deliću sekunde, i to ne posredstvom mudrosti, ili formula magije, već jednom običnom biljkom. Ni najmudriji ljudi ne mogu dati drugima sreću, makar bili obdareni mladošću, lepotom, bogatstvom, zdravljem, pameću i ljubavlju;

najniža vucibatina, što drhti u kakvim prnjama, zapušten, oboleo, star, kukavan, glup, puko jedno leglo zavisti, može je steći jednim brzo-uvučenim udahom. Ovo je paradoksalno kao sam život, mistično kao sama smrt.

Pogledajte ovu sjajnu hrpu kristala! To su vodonikhloridi Kokaina. Geolog će pomisliti na liskun; meni, planiraru, oni su nalik onim svetlucavim, mekim snežnim pahuljicama, što uglavnom cvatu tamo gde stene strče iz leda raspuklih glečera, što vetar i sunce ljubili su ih dok nisu dobili senast izgled. Onima koji ne poznaju velika brda, oni mogu da liče na sneg što posipa drveće cvatima, svetlucajućim i bistrim. U Vilinskom carstvu postoje takvi dragulji. Onome ko ih kuša u svojim nozdrvama – njihovom akolitu i robu – oni zasigurno izgledaju kao da rosa daha nekog velikog demona iz Neizmernog Prostranstva smrzava se od studeni na njegovoj bradi.

Jer, nikad ne beše eliksira tako trenutne čarolije kao kokain. Dajte ga bilo kome. Izaberite mi poslednju ništariju na zemlji; neka podnese sve torture bolesti; oduzmite mu nadu, oduzmite mu veru, oduzmite mu ljubav. No tada, obratite pažnju, pogledajte tu izlisanu nadlanicu, njenu kožu požutelu i naboranu, možda zapaljenu veoma bolnim ekcemom, možda natrulu kavom zloćudnom ranom. On stavlja na nju taj svetlucajući sneg, tek nekoliko zrnaca, hrpicu zvezdane prašine. Istrošena ruka se lagano podiže

do glave što tek je nešto više od obične lobanje; nejak udisaj uvlači taj blistavi prah. Sad treba sačekati. Minut – možda pet minuta.

Utom, dešava se čudo nad čudima, sigurno kao sama smrt, pa ipak uzvišeno kao sam život; nešto čudesnije, budući da je tako iznenadno, toliko odvojeno od uobičajenog toka evolucije. Natura non facit saltum – priroda ne čini skok. Istina – stoga je ovo čudo, takoreći, protiv prirode.

Melanholija iščezava; oči sijaju; na bledim usnama smešak. Bezmalo muževna krepkost vraća se, ili se bar tako čini. Barem se vera, nada i ljubav tiskaju veoma žudno u taj ples; sve što je izgubljeno, nađeno je.

Čovek je srećan.

U jednom čoveku ova droga može da pobudi živost, drugoga da učini mlitavim; u nekome budi kreativnu snagu, u nekome neiscrnu energiju, u nekome očaranost, a u nekome pak požudu. Ali, svaki je na svoj način srećan. Zamisli to! – tako jednostavno a tako transcendentalno! Čovek je srećan!

Proputovao sam sve strane sveta; video sam takva čuda Prirode da moje pero još uvek zaštrca kad pokušam da ih ispripišem; video sam mnoga čuda ljudskog genija; ali nikada nisam video čudo nalik ovome.

II.

Zar ne postoji jedna škola filozofa, hladna i cinična, koja prikazuje Boga kao podrugljivca? Koja smatra da On prezivo uživa nad ništavnosti Svojih stvorenja? Trebalo bi da zasnuju svoje teze na kokainu! Jer ovde je gorčina, ironija, surovost neopisiva. Ovaj poklon iznenadne i nepobitne sreće daje se samo da bi mučio Tantalovim mukama. U priči o Jovu nema takvog jedkog napitka. Može li da postoji ledenija mržnja, pakosnija komedija od ove, da se ponudi takva jedna blagodat, i tome doda „Ovo ne smeš probati?“ Nismo li mogli da budemo ostavljeni da se nosimo sa jadima života, teškima kakvi jesu, bez ovog vrhovnog jada, da znamo da nam je savršenstvo svekolike radosti nadohvat ruke, i da je cena te radosti desetostruko ubrzavanje naših muka?

Sreća od kokaina nije pasivna ili blažena kao u životinja; ona je samosvesna. Ona govori čoveku šta je, i šta može da postane; pruža mu naličje božanskosti, samo da bi spoznao da je crv. Toliko silovito ona budi nezadovoljstvo, da ono više nikada neće zaspati. Ona stvara glad. Dajte kokain čoveku koji je već mudar, obrazovan o svetu, moralno jak, čoveku inteligentnom i samoudržanom. Ako je zaista svoj gospodar, neće mu nauditi. Znaće da je to zamka: čuvaće se od mogućih ponavljanja takvih eksperimenata; još ga taj namah pogled na svoj cilj možda čak

podstakne da ga dostigne na onaj način koji je Bog odredio za svoje svece.

Međutim, dajte ga glupaku, samopovladljivom, blaziranom – prosečnom čoveku, jednom rečju – i on je izgubljen. On kaže, a njegova logika je savršena: Ovo je ono šta hoću. Ne zna, niti može da zna, za pravi put; i taj pogrešan put je jedini za njega. Kokain je tu kad je nužda, i on ga stalno uzima. Kontrast između njegovog života kao crv i njegovog života kao leptir previše je jednak da bi njegova nefilozofska duša to mogla podneti; odbija da sumpor sa melasom (TERIJAK – čuveni protivotrov)

I tako on više ne može da podnese trenutke unesrećenosti; odnosno, normalnog života; jer on ga sad tako naziva. Intervali između njegovih predavanja užitku sve su kraći.

I, avaj! Moć droge umanjuje se strahovitim korakom. Doze rastu; zadovoljstva opadaju. Propratna dejstva, nevidljiva na početku, se pojavljuju; nalik su đavolima sa usijanim roguljama u rukama.

Jedan jedini opit sa drogom ne uzrokuje primetnu reakciju u zdrava čoveka. On leže pravovremeno, spava dobro, i budi se svež. Južnoamerički Indijanci po običaju žvaću ovu drogu u njenom sirovom obliku, pred dugo hodanje, i postizu podvige, prkoseći gladi, žeđi i zamoru. Ali, oni nju koriste jedino u krajnjoj nuždi; a dug odmor, uz dovoljno hrane, omogućuje telu da obnovi

svoj kapitel. Uz to, urođenici, za razliku od većine žitelja gradova, poseduju moralnu svest i snagu.

Isto važi za Kineze i Indijce i njihovo korišćenje opijuma. Svi ga koriste, a samo u najređim slučajevima on postaje porok. Kod njih je on skoro kao kod nas duvan.

Međutim, onome koji zlopotrebljava kokain, priroda se brzo obraća; i biva prenebregnuta. Nervi su iscrpljeni od neprestane stimulacije; potrebni su im odmor i hrana. U jednom trenutku iznuren konj više ne odgovara na bič i mamuzu. Posrće, pada drhtava masa, izdiše život svoj.

Tako nestaje rob kokaina. Kad svaki nerv bučno negoduje, sve što može je da se ponovno oda udarcu ovog otrova. Farmaceutskom delovanju je kraj; toksički efekat se pojačava. Nervi postaju besomučni. Žrtva zadobija halucinacije. „Vidi! Eno sive mačke na toj stolici. Nisam ništa govorio, ali tu je bila svo vreme.“

Ili, eno pacova, „Volim da ih posmatram dok se veru po zavesama. O, da! Znam da to nisu pravi pacovi. Ali, ono je pravi pacov, na podu. Zamalo sam ga ubio prošli put. To je prvi pacov kojeg sam video; to je pravi pacov. Prvi put sam ga video jedne noći na prozorskom pragu.“

Takva je, dovoljno blago govoreći, manija. A zadovoljstvo uskoro odlazi; sledi ga njegova suprotnost, kao što Anteros sledi Erosa. „O, ne!

Oni meni ne prilaze.“ Nekoliko dana prođe, a oni gmižu po koži, glođu, beskrajno dugo i nesnošljivo, odvratni i nemilosrdni.

Nepotrebno je zamisliti kraj, mada to može da se otegne, jer uprkos zagonetnom umeću koje se razvilo usled požude za drogom, besomučno stanje smeta pacijentu, i prisilno uzdržavanje često, za neko vreme, uveliko ublaži fizičke i mentalne simptome. Tad dođe do nove nabavke, i uz desetostruko veće sladostrašće, manijak, uzimajući malo među zube, galopira ka mračnoj ivici smrti.

A pre smrti nastupaju sve muke prokletstva. Osećaj za vreme je uništen, pa jednočasovna apstinencija može da nosi više užasa no ceo vek normalnog, vremenski i prostorno omeđenog bola.

Psiholozi slabo razumeju način na koji fiziološki životni ciklus, i normalnost moždanih funkcija, čine da postojanje izgleda beznačajno i u dobru i u zlu. Da bi shvatili ovo, postite dan ili dva; zapazite kako se život oteže uz nekakav neprestani podsvesni bol. Kad je glad za drogom u pitanju, ovaj efekat se uvećava hiljadu puta. Vreme sâm je poništeno; pravi metafizički večni pakao zaista postoji u svesti koja je izgubila svoje granice, a da nije pronašla Njega, koji je bezgraničan.

III.

Mnogo šta od ovoga je dobro poznato; osećaj za dramatiku nagnao me je da naglašavam opšte podrazumevane stvari, zbog veličine tragedije – ili komedije, ukoliko neko poseduje moć nevezanosti za ljudski rod, koju pripisujemo sam najvećim među ljudima, Aristofanima, Šekspirima, Balzacima, Rabeleima, Volterima, Bajronima, onu moć koja pesnike u jednom trenutku čini sažaljivim nad ljudskim porocima, a u drugom razdragano prezirnim nad njihovom propašću.

Međutim, možda je mudrije bilo naglasiti činjenicu da najbolji ljudi mogu da koriste ovu drogu, a i mnogi drugi, doprinoseći time i sebi i čovečanstvu. Isto kao i Indijanci o kojima sam gore pričao, oni će je koristiti samo da bi završili neko delo koje ne mogu da urade bez toga. Navodim kao primer Herberta Spensera, koji je svakodnevno uzimao opijum, ne prelazeći nikad određenu dozu. Vilki Kolins, takođe, je prevazišao agoniju reumatskog gihta uz laudanum, i dao nam neprevaziđena remek-dela.

Neki su otišli predaleko. Bodler se razapeo, umom i telom, u svojoj ljubavi prema čovečanstvu; Verlen je na kraju postao rob tamo gde je toliko dugo bio gospodar. Frensis Tompson se ubio opijumom; isto tako i Edgar Alan Po. Džejms Tomson je učinio isto

alkoholom. Slučajevi de Kvinsija i H. G. Ludlova neznatniji su, ali slični, uz laudanum i hašiš, pojedinačno. Veliki Paracelzus, koji je otkrio vodonik, cink i opijum, namerno je koristio nadražaj alkohola, protivtežujući mu žestokim fizičkim vežbama, ne bi li tako iznedrio sposobnosti iz svoga uma.

Kolridž je najbolje radio pod opijumom, a mi nedostatak završetka Kublaj Kana dugujemo tome što se u stvar umešao jedan nametljivi „čovjek iz Porloka“, zauvek proklet u istoriji ljudske rase.

IV.

Razmislite koliko čovečanstvo duguje opijumu. Da li taj dug biva izmiren smrću ~nekoliko raspusnika usled njegove zloupotrebe?

Jer, značaj ove raspre je razmatranje praktičnog pitanja: treba li droge da budu dostupne javnosti? Ovde zastajem da bih zatražim oprost od Američkog naroda. Prinuđen sam da zauzmem stanovište koje će se odmah pokazati kao prepadno i nepopularno. Primoran sam da iznesem određene strašne činjenice. Nalazim se u nezavidnoj poziciji čoveka koji koji od drugih traži da zatvore oči pred pojedinostima ne bi li tako mogli sebi da predstave ono opšte.

No, smatram da po pitanju zakonodavstva, Amerika uglavnom pristupa stvarima preko jedne

krajnje pogrešne teorije. Smatram da je korisno usmerena moralnost bolja od represije. Smatram da demokratija, više od bilo kojeg oblika vladavine, treba da veruje narodu, a ne da se samo izričito pretvara da tako čini. Sad mi se čini kao bolja i smelija taktika napasti suprotstavljenu teoriju upravo tamo gde je najjača.

Treba pokazati da čak ni u najspornijim slučajevima ni za jednu vladu ne postoji opravdanje za ograničavanje upotrebe na osnovu tvrdnji o zloupotrebi; ili, ako prihvatimo opravdanje, da razmotrimo pitanje celishodnosti. Prema tome, na bastion – treba li droge koje „formiraju naviku“ da budu dostupne javnosti?

Ovo pitanje je od neposrednog značaja; jer, priznanje neuspeha Harisonovog zakona dovelo je do novog predloga – takvog, da zlo bude još veće.

Neću ovde argumentisati glavne teze o slobodi. Slobodni ljudi su odavno razrešili to pitanje. Može li neko da tvrdi da je Hristovo voljno žrtvovanje sopstvenog života bio nemoralan čin, jer je uskratio Državu za jednog korisnog plaćaoca poreza?

Ne; čovekov život pripada njemu samom, i on ima pravo da ga uništava po svojoj volji, sem ako ne narušava preterano privilegije svojih suseda.

Međutim, stvar je upravo u tome. U današnje vreme, čoveku je sused cela zajednica, i čovek to ne sme da narušava. Dobro; znači da postoje razlozi za i protiv, i račun koji treba izravnati.

U Americi se ideja o prohibiciji sprovodi u svim stvarima, a ponajviše u slučaju histeričnih novinskih agencija, do krajnjeg fanatizma. „Senzacija, po svaku cenu, do sledeće nedelje“, ekvivalent je u većini uredničkih kancelarija navodne Nemačke namere da zauzmu Kales. Otuda se opasnosti od svega i svačega proslavljaju zanosno kao u ditirambu od strane koribanata štampe, i jedino rešenje je prohibicija. A pogađa B revolverom; rešenje, Salivanov zakon. U praksi, ovo prolazi dosta dobro; jer, zakon ne stoji protiv domaćina koji poseduje revolver radi svoje zaštite, koji je tad zgodno oružje protiv gangstera, i štedi policiju dokazivanja da je postojao predumišljaj da se poćini krivićno delo.

Ipak, sama ideja je pogrešna. Nedavno je jedan ćovek upucao svoju porodicu i sebe puškom na koju je bio montiran Maksim prigušivać! Rešenje, zakonski predlog da se na prodaju Maksim prigušivaća stavi zabrana! Niko ne vidi, da bi taj ćovek, ćak i da uopšte nije imao oružje, zadavio svoju porodicu golim rukama.

Ćini se da amerićki reformatori nisu svesni da, u bilo kom trenutku i u bilo kojoj svezi, jedino rešenje za pogrešno, jeste ono što je ispravno; da će moralno obrazovanje, samouzdržanost, lepo ponašanje, spasti svet; i da zakonodavstvo nije samo vrbov klin, već i zagušujuća magla.

Nadalje, preterivanja u zakonodavstvu narušavaju sopstvenu svrhu. Ono pretvara čitavu populaciju u kriminalce, i preobražava ih u policajce i policijske špijune. Moralno zdravlje takvog naroda je zauvek uništeno; jedino ih revolucija može spasti.

Zbog Harisonovog zakona, danas je u Americi običnom čoveku gotovo nemoguće, a čak je i lekaru teško, da nabavi „narkotičke lekove“. Međutim, svaka druga kineska vešernica je centar za distribuiranje kokaina, morfijuma, i heroina. Crnci i ulični torbari se takođe bave zanatom. Neki ljudi računaju da je u Menhetnu po jedan na svakih pet ljudi zavisnik od jedne od tih droga. Teško mi je da poverujem u ovu procenu, mada je žudnja za zabavom manijakalna među ovim ljudima, koji skoro da nimalo ne haju za umetnost, književnost, ili muziku, koji, ukratko, nemaju one kvalitete koje narodi drugih nacija, u svojim kultivisanim umovima, poseduju.

V.

Beše to jedna iscrpljena osoba, tog vrućeg letnjeg popodneva 1909, što je doputovala tovarnim brodom u Logronjo. Čak je i reka izgledala previše lenja da bi tekla, te je stajala unaokolo u barama, i jezik joj je visio, takoreći. Vazduh je bio ispunjen nežnim žmirkanjem; u gradu su terase kafana vrvele od ljudi. Oni nisu imali šta da rade, i bili su ljuto rešeni da tako i bude. Sipali

su oporo vino sa Pirineja, ili Rioho sa Juga, veoma razblažen, ili se pak igrali kriglama svetlog piva. Da je bilo ko od njih imao priliku da pročita obraćanje general-majora O'Rajana američkom vojniku, pretpostavio bi da mu je um zaposednut.

„Alkohol, zvali ga mi pivom, vinom, viskijem, ili bilo kojim drugim imenom, roditelj je nesposobnosti. Iako deluje na svakoga drugačije, rezultat je isti, u tome što svi pod njegovim dejstvom prestaju za to vreme vreme da budu normalni. Neki postanu zaboravni, drugi svadljivi. Neki postanu bučni, neki se razbole, neki budu pospani, u drugima se strasti uveliko pobude.“

Što se nas tiče, mi smo bili na dugom putu za Madrid. Bili smo prinuđeni da žurimo. Jedna nedelja, ili mesec, možda najviše godinu dana, i moramo da napustimo Logronjo poštujući zov trube dužnosti.

Svejedno, odlučili smo da zasada o tome ne mislimo. Smestili smo se, razmenili gledišta i iskustva sa starosedeocima. Po tome što smo bili u žurbi, zaključili su da smo anarhisti, i bili su vidno umireni kad smi im objasnili da smo „ludi Englezi“. I svi smo zajedno bili srećni; a ja i dalje kudim ludog sebe što sam uopšte produžio za Madrid.

Kad se čovek nađe na nekoj večeri u Londonu ili Njujorku, on upadne u provaliju dosade. Ne postoji predmet opšteg interesovanja; nema domišljatosti; to je kao čekanje na voz. U Londonu se čovek izbori sa svojim okruženjem tako što popije bocu šampanjca što je pre moguće; u Njujorku čovek nagrće koktele. Blaga evropska vina i piva, uz umereno konzumiranje, nisu dovoljna; nema vremena da se bude srećan, pa umesto toga čovek mora da bude uzbuđen. Ako ručava sam, ili sa prijateljima, čovek se lako zadovolji uz Burgundac ili Bordo. Ima celu noć pred sobom da bude srećan, i ne mora da žuri. Međutim, prosečan Njujorčanin nema vremena čak ni za tu večeru. On bezmalo žali za časom kad mu se zatvara kancelarija. Misli su mu još uvek zauzete raznim planovima. Kad želi „užitak“, računa da za to može da izdvoji samo pola sata. On mora da slije najžešća pića niz grlo najbržim mogućim tempom.

Zamislite sad ovog čoveka – ili ovu ženu – malo raspoloživog vremena, a još i to malo, prikraćeno. On više ne može da baci ni deset minuta na pribavljanje „užitak“; ili se ne usuđuje da pije otvoreno pred drugim ljudima. Pa dobro, njegovo rešenje je jednostavno; može da izvuče trenutno dejstvo iz kokaina. Nema nikakvog mirisa; može da bude tajnovit baš kako bi svaki crkveni starešina to želeo.

Zlo civilizacije je intenzivan život, koji zahteva intenzivnu stimulaciju. Ljudskoj prirodi je potrebno uživanje; za zdrava uživanja potrebno je slobodno vreme; moramo da izaberemo između opijanja i sijeste. U Logronju nema ovisnika o kokainu.

Štaviše, u nedostatku kakve Klime, život traži Razgovor; moramo da izaberemo između opijanja i oplemenjivanja uma. Nema zavisnika od droge među ljudima koji se naročito interesuju za nauku i filozofiju, umetnost i književnost.

VI.

Kako god bilo, dajmo za pravo tvrdnjama prohibicionista. Prihvatimo policijsku tvrdnju da kokain i ostalu robu koriste kriminalci kojima inače nedostaje hrabrosti da delaju; oni takođe tvrde da su efekti ove droge toliko pogubni, da i najveštiji lopovi ubrzo postaju nesposobni. Za ime Boga, otvorite onda depoe gde mogu besplatno da dobiju kokain!

Ne može se izečiti zavisnik od droge; ne može se od njega načiniti koristan građanin. On nikada nije bio dobar građanin, jer inače ne bi ni pao u ropstvo. Ako ga privremeno i preobrazite, uz ogroman trošak, rizik, i muku, sav vaš rad iščezne kao jutarnja izmaglica kad se susretne sa sledećim iskušenjem. Jedino pravo rešenje je ostaviti ga da grede svojim putem do đavla. Umesto manje droge, dajte mu više droge, i neka bude s njim svršeno. Njegova sudbina biće

upozorenje njegovim susedima, i za godinu ili dve, ljudi će razumno da se klone opasnosti. Oni koji ne budu razumni, neka i oni umru, i spasu tako državu. Moralni slabići su opasnost po društvo, gde god da leže njihove slabosti. Ako su toliko ljubazni da se sami ubiju, zločin je mešati se.

Kažete da će ovi ljudi, dok se ubijaju, činiti loša dela. Možda; ali oni to već sad čine.

Prohibicija je stvorila podzemnu trgovinu, kao uvek; a zlo je od toga neizmerno. Hiljade građana udružuju su u kršenju zakona; zapravo, sam zakon ih podmićuje da tako čine, budući da je profit od nezakonite trgovine ogroman, i što prohibicija više steže, on, van svake pameti, više raste. Možete da izbacite upotrebu svilenih maramica na sledeći način: ljudi kažu, „U redu, korišćićemo platnene.“ Međutim, „uživalac kokaina“ hoće kokain; i ne može se odvratiti od toga Epsemskom solju. Štaviše, njegov je um izgubio sav osećaj za meru; on će da plati za svoju drogu koliko god je potrebno; nikada neće reći, „Ne mogu da priuštim toliko“; i ako je cena visoka, on će krasti, otimati, ubijati, da bi do nje došao. Opet kažem: ne može se preobraziti zavisnik od droge; ako im onemogućite da do nje dođu, vi samo stvarate sloj prepređenih i opasnih kriminalaca; a čak i da ih sve pozatvarate, postaje li ijedan išta bolji?

Kako pred tajnim dilerima stoji ostvarenje izuzetno velikog profita (od hiljadu do dve hiljade posto), u njihovom je interesu da stvaraju nove žrtve. A korist je već sada tolika da bi vredelo mog truda da otputujem do Londona i nazad prvom klasom, ne bih li prokrijumčario tek onoliko kokaina koliko mogu da sakrijem u podstavi svog kaputa! Svi troškovi pokriveni, i još pozamašna suma u banci nakon obavljenog puta! I uprkos sveg zakona, špijuna i ostalih, mogu svoju robu da prodam uz veoma mali rizik, za jedno veče u Tenderlojnu.

Još jedna stvar je sporna. Prohibicija ne može da se sprovede do krajnosti. Nemoguće je, na kraju krajeva, sprečiti dolazak droge u ruke doktora. Danas su doktori, više nego i jedna klasa ljudi, uživaoci droge; i uz to, potoje mnogi koji će trgovati drogom zarad novca ili moći. Ako poseduješ određenu zalihu droge, ti si gospodar, telom i dušom, bilo koje osobe koja ima potrebu za njom.

Ljudi ne mogu da shvate da je droga, za njenog roba, dragocenija od zlata ili dijamanta; neka čedna žena može odoleti rubinima, ali nam medicinsko iskustvo govori, da bi se svaka čedna žena u nevolji za drogom podala i poslednjem dronjavcu zarad jednog jedinog ušmrkaja.

Još ako je zaista istina da jedna petina ovog stanovništva uzima neku drogu, onda ovo

dugačko malo, grešno malo ostrvo, može da očekuje jedno veoma uzbuđljivo vreme.

Apsurdnost prohibicionističkih tvrdnji ogleda se u primeru Londona i drugih evropskih gradova. U Londonu bilo koji domaćin ili naizgled odgovorna osoba, može da kupi bilo koju drogu, kao da je u pitanju običan sir; a London nije pun pomahnitalih manijaka, što šmrkaju kokain na svakom uličnom ćošku, u vremenskom razmaku između provala, silovanja, paljenja kuća, ubistava, kancelarijskih prestupa, i sakrivanja zavera, kako inače smatramo da mora biti slučaj ukoliko se slobodnom narodu ljubazno dozvoli da okuša malko slobode.

Heister J. M. L.